

Нашарена, премънена,
и червена, и зелена,
съ кърпа алено-пембяна,
съ минзухари по колана,
съ мартеници по ржцетъ,
като китка ситно цвѣте.
Ту сърдита, ту засмѣна,
спрѣ на мечата поляна,
викна Марта, та събуди,
бубулечки, пеперуди,
листи, клончета, тревица,
пролѣтната кукувица,
пакъ отново да закука,
на зелена, ясна бука.
Та да чуятъ млади, стари,
и овчари и мечкари,
да излѣзатъ здрави, живи,
по егреци и по ниви,
да здрависатъ като лани,
и обори и поляни,
млади булки по кжщята,
и възвѣ люлките децата. . .

И. Стубель

Малкиятъ крадецъ

Щомъ бутна вратата, Ангелчо се спре и замръзна. Въ старята царѣше мъртва тишина. Майка му лежеше върху дървеното креватче съ притворени очи, като капачета. Лицето ѝ бѣше жълто.

— Мамо! — извика момчето.

Майката се пробуди. Размърда се и отвори очи.

— Защо лежишъ? — попита Ангелчо и сърдцето му скочи.

— Главата ме боли! — отвърна майката! Много ми е студено!

Ангелчо погледна печката, отвори вратичката, надникна вътре и въздъхна. Върху бѣлата пепель, застинала като